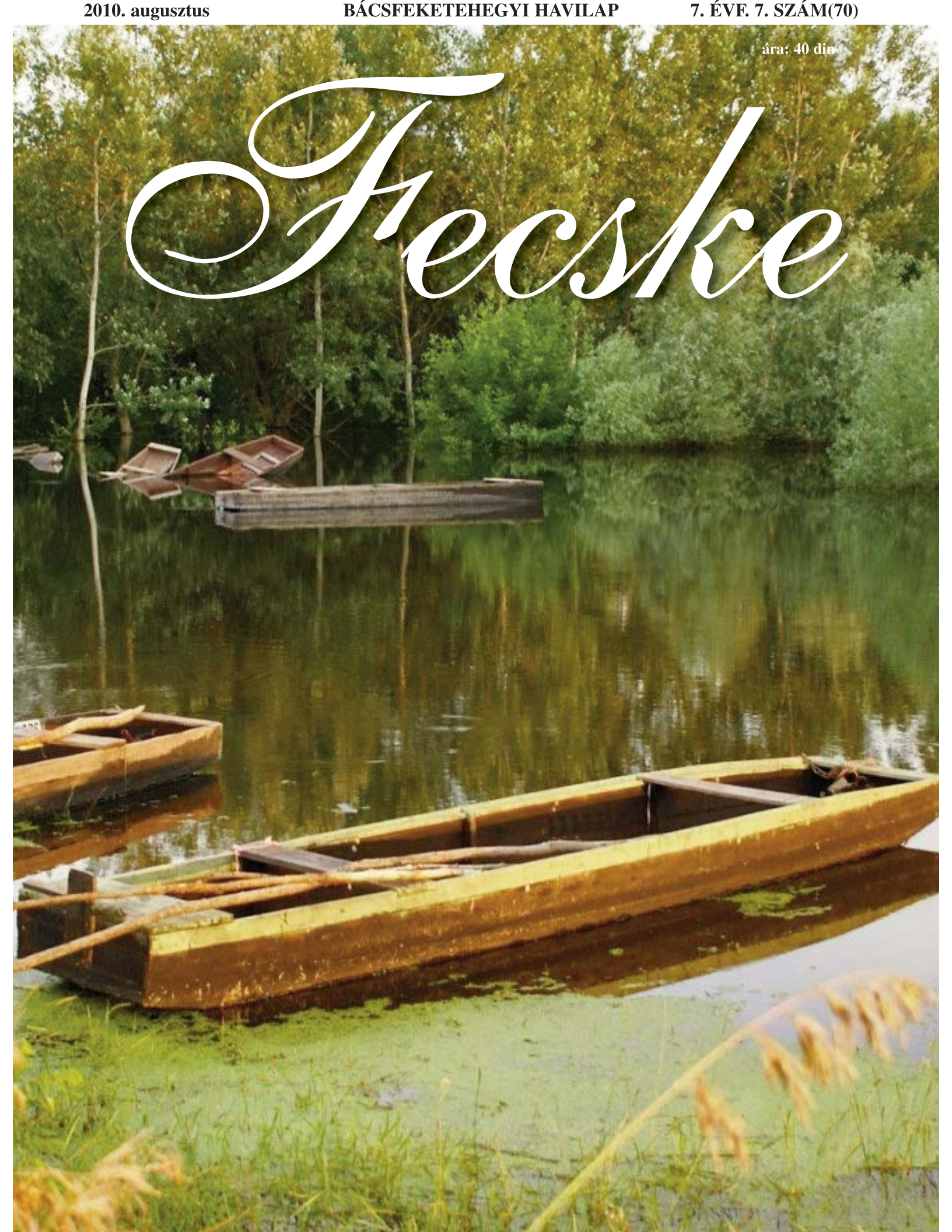

Fecske

ÉSSZEL, OKOSSÁGGAL

Ésszel, okossággal, még az eget is be lehet meszelni, mondja a pozitív gondolkodásra serkentő közmondásunk, amelyet mostanság, úgy tűnik, ritkábban emlegetünk itt Meggyesen is, hiszen sokkal könnyebb panaszkodni, másban, és másokban keresni a hibát, ha valami nem úgy sikerül életünkben, ahogy azt szeretettük volna. Okot a panaszkodásra pedig, mindannyian tudjuk, nem nehéz találni.

Na de nem akarok beleboynyolódni ebbe a témába, hiszen aki egy kicsit is ismer, az tudja, hogy nem vagyok pesszimista természetű, minden zűrés ügyben a pozitív megoldás csíráját keresem. Valószínűleg sokan ezért is gondolják azt rólam, hogy kincstári optimizmusom gyakran túlgyurul a realitás határán. Nincs

csúnya almát eszik. Mindaddig, amíg az almában tart, vagy ameddig meg nem jön, vagy el nem megy az eszük.

Valahogy erről szól a gyorsan, gyakran túl gyorsan elszálló élet is, hiszen mennyivel nyugodtabban élhetnénk, ha az emberi természetünkben lappangó romboló ösztönt hátraszorítva, a jóra törekednénk. Nem azt néznénk, hogy miként árthatunk a velünk, és a körülöttünk élőknek, hanem megpróbálnánk szép szóval, cselekedettel, vagy csupán jó szándékú odafigyeléssel enyhíteni, csökkenteni mindannyiunk életét behálózó mindennapi gondjaink okozta fájdalmat.

Meglátni a szépet, és értékelni a jót, nem szemtelni más háza előtt, és rendet tartani házunkban, és házunk környékén. Rendet rakni, és

Nektek, a Ti családoknak, a belőletek származó új generációk sorának kell továbbadni, és továbbvinni az életet. Úgy kerek igazán az ember élete, ha van, aki továbbviszi az ősök örökségét, beteljesült, és beteljesületlen vágyait, terveit, örömeit és panaszait.

Mindég van megoldás, csak hallgatni kell a génekbe betáplált parancsszóra, az ősi ösztönre, amely hajszálpontosan elválasztja egymástól, az igazat és a hamisat, a jót és a rosszat, a helyest és a helytelen.

Örülni kell a jónak, és a szépek. Minden új családnak, és újszülöttnek, minden diplomának, minden munkábaállónak. Minden hazatérőnek, és itthonmaradónak, vállalkozónak, és mindenkinek, aki

Rendet rakni, és rendet tartani a lelkünkben, segíteni szeretteinknek, az ismerősöknek, és az ismeretleneknek, hogy ők is próbáljanak rendet teremteni ebben a rendetlen világban.

lehetetlen, csak tehetetlen, szoktam gyakran mondani, főleg akkor, amikor olyasmire figyelek fel, ami láttán a Teremtőnk is elgondolkozhatna, hogy bizony nagy kár volt az emberi testből kihagynia azt az agytekervényt, amely biztonságos korlátok közzé tudná szorítani a butaságot, a lustaságot, a rosszindulatot, és más környezet- és közösségmérgező, férfiakat és nőket egyaránt megfertőző tulajdonságot.

Gondolom, hogy a bácsfeketehegy Fecke augusztusi számának az olvasóinak többsége ismeri azt a mesét, ami a tál almáról, és arról szól, hogy mi a különbség az optimista, és a pesszimista ember között. Ha valaki talán mégsem tudná, akkor elmondom, hogy ugyanabból a tál almából az optimista ember mindég a legszebbet veszi ki, a pesszimista pedig a legcsúnyábbat, ami azt eredményezi, hogy egyikük mindég szép, a másik pedig mindég

rendet tartani a lelkünkben, segíteni szeretteinknek, az ismerősöknek, és az ismeretleneknek, hogy ők is próbáljanak rendet teremteni ebben a rendetlen világban. Akarjunk nagyok lenni önmagunk sokszor kicsiny, és beszűkült világában. Nagyot kell álmodni ahhoz, hogy megláthassuk az erdőtől a fát, és azt, hogy a fán fészkelő madárcsalád, az ősi ösztönt követve, milyen példaértékű egyetértésben táplálja és neveli fiókait.

Most már ti vagytok a család, jóban - rosszban, egészségben - betegségben, boldog, és boldogtalan állapotban. Lélekbemarók, biztatók, és az élet kihívásainak vállalására ösztönzők ezek a házasságkötéskor elhangzó gondolatok. Ti vagytok a család, tiétek a felelősség, az élet továbbvitelének a felelőssége. Rátok tekintenek a szülők, a nagy-, és a dédszülők, és a minden élő útján eltávozott ősök népes tábora, hiszen

önmaga és családja jövőjét itthon, ősei földjén, tudja elképzelni, és felvállalni.

Sokaknak nem könnyű ez a vállálás, hiszen ebben a Csipkerózsika álmát alvó országunkban sok a gond, nagy a szegénység, kevés a munkalehetőség, sok az igazságtalanság. Mindenkinek megvan a maga baja, és tudjuk, hogy mindenki, mindenkor a saját baját tartja a világ legnagyobb bajának, de azért úgy gondolom, hogy valami azért mégis változik, és jobb irányba változik környezetünkben, közösségünkben.

A számomra nagyon tűnő bácsfeketehegy változásokat említve, nem titok, hogy tavaszra örölni fog, és harmincegyénány embernek kenyeret ad a Júlia Malom az Ipari parkban. A malommal szembe, az út másik oldalán levő gépállomást megvásárló osztrák vállalkozó hetven - nyolcvan embernek, a

hűtőház új tulajdonosa pedig negyven embernek tervez munkát, és fizetést biztosítani. Rajtuk kívül jönni fognak mások is, meglevő vállalkozóink pedig minden bizonnyal tovább küzdenek, sokszor erő felett, a megmaradásért, bízva vállalkozásuk jövőjében, munkájuk értelmében. Kisebb nagyobb földterület megmunkálásából élőket is érinteni fogják ezek az új beruházások, hiszen, lehetőség lesz a termelés jövedelmezőségének növelésére, munkaigényes termékek előállítására.

Ha egyszer munka, és pénz jön a falunkba, akkor újra más lesz itt az élet. Most nem csak arra a mintegy

egymillió eurónyi összegre gondolok, amit a volt mezőgazdasági birtok, zömében volt munkásai kaptak bírósági döntés alapján az elmaradt keresetük fejében, hanem arra, hogy aki majd dolgozni akar, az talál is jövedelmező munkalehetőséget Bácsfeketehegyen.

Nagyon biztos vagyok abban, hogy megérint bennünket is a változás szele, azé a változásé, ami értelmet ad az itthon maradásnak, és a hazajövetelnek, a családalapításnak, és a gyermekvállalásnak. Akinek Isten ad báránykát, ad hozzá legelőt is, szokta igen gyakran az igehirdetésbe beleszólni a Szentírásból ezt a

gondolatot megboldogult Hodosi Imre püspök úr, akit nagyon szerettek, és tisztelték a gyermekek és a fiatalok, hiszen érezték, hogy ő is szereti őket, megbízik bennük.

Ésszel, okossággal, még az eget is be lehet meszelni, tartja a népi bölcsesség. Valahogy, úgy ahogy ezt a jobb élet reményében 225 évvel ezelőtt Kunhegyesről Feketehegyre önszántukból áttelepült kunszarmazású magyar őseink tették. Konokul, kitartóan, mindég újra kezdve, bízva önmagukban, és mindannyiunk Megváltójának féltő gondoskodásában, és szeretetében.

Pál Károly

V I S S Z A P I L L A N T Ó

AZ IZIDA HÍREI

Az utóbbi időben sokszor elhangzik ez a kérés: „**Segítsen, hogy segíthessünk!**” Sajnos oda jutott az „Izida” Anya és gyermekvédelmi társulat is, hogy segítségüket kéri. Amennyiben támogatná az oktatását, nevelését hátrányos helyzetűeknek, sérülteknek és krónikus betegeknek, valamint mindazoknak, akiket a többségi iskolarendszer és a társadalom nem fogad be, örömmel elfogadjuk adományát, amelyet a **355-1020505-30** folyószámra fizethet be. Ezáltal segíthet abban, hogy a központban tanulhatnak mindazon hátrányos helyzetű és/vagy magatartási, vagy pszichés fejlődési zavarral küszködő gyerekek és fiatalok, akiket a többségi társadalom kutaszt magából. Központunkba jöhetnek azok is, akik sajátos megsegítést igényelnek, vagy csak jó technikai- és humán erőforrással bíró környezetben, egyéni odafigyelésre vágnak, és/vagy kiscsoportos oktatásban kívánnak tanulni humánus, keresztény szemlélettel. Oktatási célra az üvegház körül létrehoztunk már egy **illatkertet** is. Elsődleges célja, hogy segítse a látássérültek kompenzációs mechanizmusainak a minél korábbi és minél teljesebb kifejlődését, ugyanakkor a látóknak jelentős vizuális élményt nyújtson. A külvilág információinak több mint 80%-a látásunk útján jut el hozzánk. Ennek részleges, vagy még inkább a teljes hiánya nagy információ- és élmény

hiányt okoz. Mindezt egyéb érzékszerveik fejlesztésével jól lehet helyettesíteni (kompenzálni), hogy az életük minél teljesebb, színesebb és zökkenőmentesebb legyen. Ebben segítik őket a különböző illat- és fűszernövények illatai, a tapintásban is eltérő növények ésszerű és következetes elhelyezése, a kerten át- és odavezető utak burkolatának minőségi változásai. **A fűszer- és illatnövényekből termékeket készítenek; teákat, illatszákókat.** Így a szaglás, tapintás és hallás fejlesztése után az íz érzékelését is be tudjuk kapcsolni a széleskörű kom-

penzációba, tehát az Illatkert célja az intenzív és sokrétű szaglási, íz érzési, tapintási, akusztikai és vizuális esztétikai ingerek segítségével a megmaradt érzékszervi funkciók stimulálásán keresztül az élet színesebbé, élvezetesebbé tétele. **A kézműves szakmáink** termékei évente kerülnek kiállításokra, kirakodó vásárookra. **A szőnyeg- és vászonszövés, gyöngyfűzés, varrás is az oktatási programokban szerepelnek.**

Az idősebb korosztály tagjai az oktatás mellett **gyógypedagógiai, logopédiai segítséget kapnak, pszichológus** foglalkozik a fiatalokkal, valamint kiemelt hangsúlyt fektetünk az **önálló életvitel begyakorlására**, mely a sérülés foka és típusa alapján egyénre szabottan kerül kidolgozásra, valamint műveltséget megalapozó képzés is folyik, kis csoportokban. Jöjjön, nézze meg előben mindezt, hogy higgye és tudja, hogy **mindig mindenkinek van remény!**

FELHÍVÁS

Továbbra is kérjük, kedves polgártársainkat, hogy gyűjtsék a pillepallack kupakokat és adják le az „Izidában”, mivel, hogy evvel hozzájárulhatnak a beteg gyerekek - fiatalok kivizsgálásának költségeihez.

Köszönjük!

P.J.

A HELYI KÖZÖSSÉG HÍREI

Mérnök irányítja a csapadék és a magas talajvíz elvezetését **Homogyi József** személyében.

A Krivajától indulva a magasabban fekvő részek felé, így a Bolmán utca, mint az egyik legkritikusabb és stratégiaileg legfontosabb, az első a megoldandó problémák közül. A Kiss Ernő és a Testvériség utcákban, már a munkálatok vége felé tartanak.

A szeméttelép ideiglenesen még a mostani helyén funkcionál megfelelő karbantartási intézkedések szerint.

A temetőben tisztítják a bozót által benőtt részeket és megfelelővé teszik a fő közlekedési utakat a sírok között.

A Petőfi Sándor utcában levő árok, ahol megkezdődött az azbeszt cső lecserélése, a magas talajvíz miatt akadozik a munkálatok végzése, ezért az ottani lakosok türelmét kérjük és megköszönjük megértésüket.

B.CS./J.A.

KÉT LÁBON EURÓPÁBA

Őseink szőlőtelepítési szándéka halatán a zombori előjáróság háta közepe is libabőrös lett. Ez a morgás nagy valószínűség szerint abból eredt, hogy a hatalomnak komoly mennyiségű kenyérgabonára és takarmánynövényre volt szüksége. Akkor ez stratégiai szempont volt, de ma már a kőolajszármazékok húzzák az ágyútalpakat és a parittyákat. Tehát, most alkalmas szőlőt telepíteni és minőségi borokat előállítani, hogy kedvező áron eladjuk. A bor termelése és forgalmazása hasznot hoz, de magas árat csak a földrajzilag bejegyzett borvidékekről származó italért remélhet a gazda.

Az 1785-ös peripetíókat most jó lenne elkerülni. A Szerb Gazdasági kamara által kezdeményezett szőlészeti - borászati régiók határvonalainak megrajzolásakor a községünk területét a „Telecskai dombok” borrégióban kívánjuk látni. A Bácskai Szent György Borrend több mint fél évtizede hivatalosan jelen van a hazai és a határon túli porondokon, mintegy hírül adva a világnak, hogy Közép-Bácska lankáin igenis termelhető kiváló

minőségű szőlő és abból a modern technológiáknak köszönve a legmagasabb elvárásokat is kielégítő borfajtákat vagyunk képesek előállítani. Semmi nem megy simán, ez az út is göröngyös volt, de a legkonokabbak is belátták, hogy ez a kerékvágás jó célhoz vezet.

A Borrend felkutatta, elsajátította és terjeszti a borkészítés tudományát. Fellépéseivel elszórta a híret a nagyvilágban annak, hogy vagyunk és léteünk, hogy vannak jó borászaink és jó boraink. Előjáróságunk kezdetben ferde szemmel nézett a boros mozgalomra, **de amikor az egész világ a borturizmus adta lehetőségeket mérlegeli, nálunk is „Fordul a szél”.**

Lassan, de fordul...

Egy vidék akkor sikeres, ha van a megnyugtató bevétele. Bevétele, amely a tőlünk elszállított portéka eladásából ered.

A Borrend megtette az első lépéseket. Alapokat fektetett le azért, hogy a Telecskai dombvidék elnyerje a bortermő vidékek körébe való felvételt. A borrégiók sorába történő besorolás érdekében a területünkön, Bajsán augusztus 1-én, új Rendet avatunk, mintegy újabb figyelemfelkeltő impulzust gerjesztve az elképzelésünk támogatásához. A civil vonal tehát megtette a tőle telhetőt, most az előjáróságok következnek. Az Iparkamarákban a községi szakosztályok, szakszolgálatok és azok szakemberei a megfelelő tárgyaló partnerek. A szerbiai borrégiók határainak megrajzolása folyamatban van. Ott kell lenni és reagálni kell az itt élő és dolgozó emberek javára.

Nagy leégés lenne, ha az elsőrendű felhozatal és a nagysikerű, alapvető civil tevékenység mentén ezt az elvárást nem tudná megvalósítani a Községi hatalom.

Olvastam valahol: „Álmodj fiam nagyot, kicsit a koldus is tud...”

A hónap elején 7 ha szőlőt dédelgető, Szeged város borát termelő Újvári Miska bácsinál jártunk. A kellemes délután szép estébe olvadt a különösen ízletes, inakkal megbolondított pacaltpörkölt, na és a finom borok mellett. A feketicsiek e kellemes és meghitt légkörben búcsúztatták – köszöntötték a hivatali szolgálatról hazatérő - érkező magyar barátaikat.

Július 9-én Monoron a borbarátaink nyaraltatási lehetőségeiről beszélgettünk. A montenegrói tengerpart rég felkeltette az érdeklődésüket. Szívesen segítettünk. Részünkről a Szőlészeti - borászati tanösvényről megkezdett tárgyalások folytatása volt a lényegbevágó, mert a koldusbotra jutott anyagi helyzetünk függvényében gorombán módosítani voltunk kénytelenek az eredeti

elképzeléseinket.

A monori pincéket, a boraikat jól ismerjük, de minduntalan fel tudunk fedezni valami újat, valami kellemeset, valami emberit.

Ezt követően, július 15-én, Kelebián vendégeskedtünk a Kárpát-medencei fesztiválon. Borokat bíráltunk ott, ahol a három évvel korábbi látogatásunkkor szóvá tettük, hogy a ragyogó minőségű szőlőjeikből mi módon lehetne üdőbb borokat erjeszteni. Tavaly Kelebián borrendi lovagokat avattunk és lásd, az idén már érezhető javulást tapasztaltunk.

Borászaik már odafigyelnek és jó úton haladnak. A serlegek zömét még elhoztuk, de az idei termés már a hazaiak gazdák javára hozzon örömet. Csupán néhány új hordó kell hozzá. A Dujmovics pincészet kiváló borait július 17-én, Temerinben családi hangulatban kóstolgattuk és latolgattuk, hogy azon a vidéken a Tiszamente borrégió létrehozása lenne a megfelelő. Tényleg, jó borokat csak nagy odafigyeléssel lehet előállítani. A bortermő vidéken belül hozzáértő megbízott figyeli, hogy a tőke ne legyen túlterhelve, mert az rossz, savanyú bort ad.

Odafigyel az aktuális, szőlőt támadó bajokra, a megfelelő, de hozzáférhető áron beszerezhető védőszerekről értesíti a gazdákat. A régió keretein

belül, akik a borpiacon kívánják értékesíteni a boraikat, ajánlott fajtákat telepítenek és modern technológiák alkalmazásával állítják elő italaikat. Az ilyen borokat földrajzilag megnevezett kategóriába sorolják és jobb áron lehet értékesíteni azokat. Ezért is lényeges és fontos felkerülni a borrégiók listájára. A modern szeleket felfogó vitorláját azért feszítette ki a Bácskai Borrend, mert bizony nem mindegy, hogy az ugyanabból a kékfrankosból nyert bor ára 1 vagy 2 dinár. A régiókon kívül maradó szőlősgazdák csak ásványvíz árban komendálható asztali borokat készíthetnek! A különbség érzékenyen érinti a kis- és közepesgazdálkodókat is.

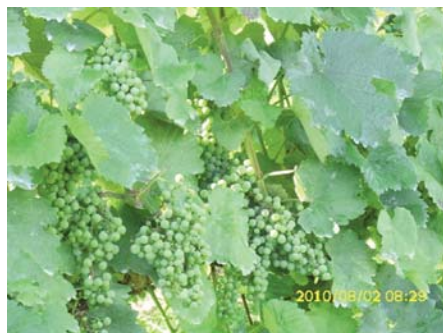
Július 24 -én a Fekete pincészetben az okból gyűltünk össze, hogy a bajsai és szenttamási érdekeltekkel meghányjuk-vessük a teendőket. Furcsállottuk, hogy a kishegyesi, de a szenttamási elöljáróság képviselője sem vett részt az eddigi hivatalos tárgyalásokon. A következő menet Karlóczán lesz megtartva. Ez Iparkamarás dolog.

A Község agrárérdekeit ott már ne a civilek képviseljék.

Mindazonáltal megállapíthatjuk, hogy a borrendi mozgalom erősödik, a pozitív borrendi gondolkodás pedig terjed. A bajsai Borrendhez hasonlóan további tömörüléseket alapítunk, hogy sokasodjunk...

Egyre többen vagyunk és izmosodunk, egyre többet tudunk, egyre jobban odafigyelünk, egyre jobban látunk, hogy talpon állva, délcegen lépünk az Unióba.

Tóth János

**Eladó Opel Corsa 1.2, benzin + gáz,
85° kiadású, fehér színű.**

**Ár: 1100 euró
Tel.: 024/738-773**

INGYENES APRÓHÍRDETÉS

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy ismét módjukban áll apróhírdetéseiket ingyenesen megjelentetni a Fecskében. Szóval, ha eladnának valamit, netán megvételre keresnek valamit, esetleg csak a figyelmet szeretnék felhívni valamire, a megfogalmazott szöveget az elérhetőségükkel feltüntetve dobják be a „Fecske” postaládájába a Helyi közösség udvarán (Testvériség utca 30.) Továbbra is várjuk írásait, receptjeiket a:

feketicsifecske@gmail.com címre

Aki nem rendelkezik Internet kapcsolattal az, az írását a fent említett postaládába dobhatja bele.

Újabb sikeres ECDL tanfolyam fejeződött be

Kishegyes község Önkormányzata és a Prowag Fejlesztési Alap sikeres pályázata - a Szülőföld Alap Irodánál,- lehetővé tette, hogy községbeli

munkanélküliek ECDL számítógépes tanfolyamon vegyenek részt.

A tanfolyamot a Szabadkai HRK IT & Management Consulting D.O.O. Szervezésében, tartották a helyet

pedig a Kishegyesi Ady Endre Kísérleti Általános Iskola biztosította, felajánlva a számítógépes termet.

Jablan Anikó a Nemzeti Munkaközvetítő Szolgálat Szabadkai Fiókintézetének Kishegyesi kirendeltségének Tanácsadója állította össze a résztvevők listáját,- kor, -nem, - iskolai végzettség alapján. Tőle tudtuk meg, hogy azok a személyek, akik bejelentkezésükkor jelezték a szándékukat egy esetleges számítógépes tanfolyamon való részvételre, Őket helyezték előnybe.

A tanfolyamon résztvevő 13 hallgató sikeresen diplomázott.

Csóri Róbert Polgármester is gratulált a hallgatónak és reményét fejezte ki, hogy a jövőben még lesz alkalom, ilyen és hasonló tanfolyamok megtartására, mellyel a most munkanélküli személyek nagyobb eséllyel pályázhatnak a munkaadónál.

fekete h.

Játék az élet

11. alkalommal került megrendezésre a Nyári Ifjúsági Játékok Zentán ahol is, kicsiny csapatunk is részt vett. Immáron hetedik alkalommal játszott a Mű csapat ezen a rendezvényen, Bácsfeketehegy képviselőjében. Az idei keretben játszottak: **Dávid Donáld, Kasza Géza, Losonci Tamás, Tarkó Dávid, Török Csenge, Garai Dénes, Pál Sándor** és jómagam **Fekete Andor**. Az idei

játékok mindannyiunk várakozását felülmúlta, hiszen a szervezők maximálisan kitettek magukért. Mindent elkövettek, hogy a résztvevő csapatok jól érezzék magukat. Ezt úgy sikerült elérniük, hogy sűrű programot készítettek, szórakoztató és kihívásokkal teli versenyszámokkal tarkítva. Mint minden évben, több versenyszámban mérték össze a csapatok erejét. Volt sportvetélkedő,

szárazföldi játékok, városi portya, műveltségi vetélkedő, művészeti vetélkedő, örültségek és sok más kicsiny versenyszám. Természetesen igyekeztünk helyt állni minden versenyszámban és mindenhol a maximumot nyújtani. A négy napig tartó versengés után eljött az ünnepélyes díjkiosztó. Sokunkat ez az egy óra hossza töltött el a legnagyobb félelemmel és izgalommal. A közel egy évtizedes játék alatt az idén érte el csapatunk az eddigi legjobb helyezését. A Mű csapat a 11. Nyári Ifjúsági Játékokon Zentán az elegáns negyedik helyezést érdemelte ki! Nagyon szépen köszönjük a szervezőknek és mind azoknak, akik nélkül nem jöhetett volna létre ez a rendezvény. Isten tartsa meg jó szokásukat, és remélhetőleg még sokáig élvezhetjük így együtt a nyarat.

Viva La Mű - Éljen a Mű

Fekete Andor

Szeretet – hét Magyarbikalon

Első lépések...

Július 20-a és 25-e között került megrendezésre a VIII. határon túli Szeretet – hét, melynek helyszínét az Erdély szívében elhelyezkedő **Magyarbikál** nevű település biztosította. A közel 300 lelket számláló falucskában megközelítőleg 80 gyermek vendégeskedett a Kárpát – medence különböző pontjairól.

A határon túli Szeretet – heteket mindig egy kecskeméti alaptábor előzi meg, mely során a résztvevő gyermekek a vezetők segítségével feldolgozzák az Isten-, testvér-, egyház-, természet- és hazaszeretet témaköröket.

Vajdaság hat bácsfeketehegyi fiattal képviseltette magát (Török Noémi, Tóth Erzsébet, Vajda Éva, Pacal Levente, Pacal Sebestyén, Szűcs József) Magyarbikalon.

Utunk zökkenőmentesen telt. A hegyek, s az azok között megbújó pici falvak református templomaikkal lenyűgöző látványnak számítottak.

Megérkezésünkkor sátrat vertünk. Megtörtént a csoportok felosztása, majd kezdődött egymás megismerése játékokon keresztül és szóban, úgy a résztvevők, mint a vezetők körében. Kecskemétről érkezett: **Pál Ferenc** lelkipásztor és felesége **Szilvia**, **Hodánics Tamás** lelkipásztor, **Vass Eysen Ábel** református hitoktató. A kárpátaljai csoportot **Veres Edit** vezette. Az erdélyi

Jókedvből nem volt hiány

ifjúság vezető nélkül érkezett. Kárpátalja nem képviselte magát.

A következő napon a falu játékos felfedezése után kezdet vették a szeretet – foglalkozások, melyek végigkísérték a hetet. Az előadások központjában már hagyományosan a szeretet, azon belül pedig az érosz (önző szeretet), a filia (baráti szeretet) és az agapé (feltétel nélküli, Isteni szeretet) álltak, bibliai történetek és ügyes szemléltetők kíséretében. Előadások után csoportbeszélgetésekre került sor. Minden vezetőknek volt saját csoportja. Így a hét végére már mindenkiben tudatosult az ú.n. „háromrétegű szeretet”, mely nélkülözhetetlen mai világunkban a keresztyén ember számára. Hiszen ez a szeretet-fajta a filosz, az agapé és az érosz egysége. Csak ez a szeretet képes összetartani a családokat, a barátokat és a közösséget.

Elültetésre került a szeretet-fa is. A határon túli táborok egyik fő eseménye ez. Minden régió magával visz egy marék földet, mely a fa gyökereire kerül. Ez is az összetartozás jele.

Egyik nap egy közel 3 km-es gyalogtúrát szerveztünk Bánffyhunadra, ahol megtekintettük a református templomot. Aki ezek után még nem fáradt el, éjszakai hegyi

Ügyeskedtünk

Együtt a bácsfeketehegyeiek a szeretet – fa előtt

felfedező túrán vehetett részt.

Ki mit tud a magyar kultúra kincseiből? Elnevezéssel vetélkedőre is sor került. Minden résztvevő egy – egy verset, prózát vagy népdalt hozott magával, melyet előadott. A bírálóbizottság (mely a vezetők közül állt össze) döntését követően a hat bácsfeketehgyi fiatal dicséretben részesült, s néhányan még elismerő oklevelet és könyvjutalmat is kapott.

Lehetőségünk volt egy egész napot Kolozsvárott eltölteni. Itt ellátogattunk a Református Teológiai Intézet épületébe, és a Farkas utcai református templomba. Sétáltunk a Házsongárdi temetőben, ahol a magyar kultúra nagy alakjait helyezték végső nyugalomra. (Reményik Sándor, Dzsida Jenő...)

A hét tábortúzzal zárult. Utolsó nap reggelén hálaadó istentiszteletre került sor, majd sátrat bontottunk, búcsút

A résztvevők csoportja

vettünk egymástól, s megindult mindenki saját hazája felé.

Köszönetünket fejezzük ki a **Bácsfeketehgyi Református Egyháznak**, mely hozzájárult útiköltségünk fedezéséhez, valamint a **Kecskeméti Református Egyháznak**, mely biztosította a fiatalok teljes ellátását, ezen kívül **Magyarbikál** lelkész családjának és lakosainak a sok finom ételért s a határtalan kedvességért és odaadásért.

Lénárd Valentina

HOGYAN MONDOD?

Már elég régen nem írtam, de most úgy érzem, hogy szükséges lenne! Ez az év számomra élményekkel teli, pedig még csak az év derekánál járunk. Volt lehetőségem eljutni külföldre. Eljutottam Németországba, Korbba; Olaszországba, Velencébe és Firenzébe, valamint Magyarországon egy Velem nevű kis faluban is voltam, itt egy egyhetes táborozáson vettem részt. Azért írom mind ezt le, mert igen megdöbbentő tapasztalatokat szereztem ezeken a mesés helyeken. Nem a látvány, inkább az ott megismert emberek, szituációk tettek, mértek rám mély benyomást. Azért használok ezt a kifejezést, mert csak így tudom kifejezni azt a meghökkenést vagy kellemetlen helyzetet, amibe ott kerültem, vagy mások kerültek... Nem is húzom tovább. Szégyenletesnek tartom azt, hogy a mai fiatalság nem beszél, főleg erre felénk, csak magyarul. Angolra, németre, netalán franciára, olaszra vagy spanyolra nem is merek

gondolni, hiszen sokunk, közöttük én is, a szerb nyelvet is rosszul vagy nem is beszéli. Itt élünk egy államban, amelynek a neve Szerb Köztársaság, és sokan a magyar identitásukat úgy próbálják megőrizni, hogy passzív ellenállást mutatnak az állammal szemben úgy, hogy nem beszélik a szerb nyelvet. Sajnos én sem remekelek e téren, de igyekszem. Másik ország egyenlő egy másik, idegen nyelvvel, új és más emberekkel. Mielőtt Németországba, vagy Olaszországba indultam volna, azok a kérdések helyett: „...hogyan várom-e, vagy, hogy ideges vagyok-e az új környezet miatt, vagy, hogy hogyan készülök az utazásokra...”, szinte minden velem egykorú fiatal azt a kérdést szegezte nekem, hogy: „*mégis, hogyan fogok kommunikálni velük?*”. Ekkor döbbsentem rá először arra, hogy az itt élők nem élnek a nyelvtanulás lehetőségével (tiszteltet a kivételnek). Kérdezhetnék, hogy mit akarok a magyarországi kirándulás-

sal. Egyszerű. Határon túli magyarok találkozója volt. Tehát jöttek Drávaszögből, Muravidékről, Felvidékről, Kárpátaljáról, Erdélyből és tőlünk Vajdaságból. Ott észrevettem, hogy lehet, nem beszélek szerbül, de mégis már néhány szerb szó beépült a magyar szótáramba. Szomorú, mert nem vagyok egyedül ezzel, sőt én még azok közé tartozom, akik tisztán beszélik a magyart. A másik országból érkezett határon túliak viszont beszélik az államnyelvet és legalább az angolt is.

Egész életemben azt mondogatták a szüleim, hogy ahány nyelvet beszélek, annyi ember vagyok. Igazuk van. De ma a nyelvtudás nem csupán egy plusz jó. A nyelvtudás létfontosság! Tanulság? Az itt élő emberek nem beszélnek sem angolul, sem szerbül, sem magyarul, tisztelet a kivételnek...

Szombati Dorottya

HETEDHÉT ORSZÁGBAN

A munkába járásra sem volt elég...

az a pénz, amit fizetésként (mindent bele értve) előleget kaptunk az akkori Oktober 18 üvegező vállalatban Topolyán 1968-ban, majd három évig itthon próbáltam, mint magánfényképész tevékenykedni, hogy a családot eltarthassam. Nem tudtam egyről-kettőre jutni, elmentünk Németországba Bielefeld

környékére. – Meséli elmenésének okát **Kasza Sándor**, akit ma a háza tatarozásán találtam itthon Feketicsen.

Már 6 éve nyugdíjas, de most sem akar hazajönni, mivel ott akár csak, ha ritkán is egy óra alatt meg bír keresni annyit, mint itt egész nap kapálva kint, de nem 80, hanem 100 dináros órabérért. Ott, annak ellenére, hogy drága az ingatlan, saját teljesen berendezett házzal rendelkezik, tehát nem probléma, hogy hol éljen. Egy gyönyörű németalföldi favázas házat újított fel, ami még mindig nincs teljesen kész, de már a régi gyönyörében pompázik, akár mint építéskor 1752-ben. A helyi tradícióörzők szívélyes segítségével csokkal könnyítette meg a

felújítási munkákat.

Az árak után érdeklődve, hogy ott hogyan lehet megélni, sajnos az derült ki hogy nagyon sok dolog olcsóbb, mint nálunk pl. a tej nem 0,70euró, hanem 0,50euró, a hús 3,50-4,00euró itt ugyanaz 5,00-5,50euró, igaz a kenyér drágább, vagyis nálunk olcsóbb, de a tisztálkodási szerek ott feleannyiba kerülnek.

Nem illik érdeklődni a jövedelmek iránt, ott a fizetés az itteninek, ami 300-350euró (statisztikai átlag???) a többszöröse 1300-1500euró.

Végezetül, nagyon szereti szülőfaluját, ezért is tette rendbe a háza elejét, de mégis ott él, ahol könnyebben problémák nélkül lehet napjait eltölteni.

szerk.

MANAPSÁG

MUNKÁLATOK AZ IPARI PARKBAN

Ahhoz, hogy vizet tudjunk biztosítani az ipari park szükségleteinek kielégítésére, feladatok egész sorát kellett megvalósítanunk.

2008 júniusában próbafúrásokat végeztünk, hogy megállapíthassuk a leendő kutak optimális helyét. A próbafúrások alapján információt kaptunk arról, hogy milyen minőségű víz áll rendelkezésünkre, és milyen kapacitással tudnánk ezt kitermelni. Ezután következett 2009 májusában, magának a kútnak a kifúrása, majd a kút felszerelés tervének elkészítése. Így jutottunk el addig a pontig, hogy idén tavasszal megkezdhetjük a kútház kiépítését és a megfelelő felszerelés elhelyezését a kútházon belül. Az elektromos vezetékek bekötése július végén fejeződött be. Ahhoz, hogy a kutat használatba tudjuk adni, már csak egyetlen dolog hiányzik, az ideiglenes trafóra való

kapcsolás! Ezzel kapcsolatban már folynak a megbeszélések az áramszolgáltatóval.

A malom továbbra is épül. Az építkezési munkálatok látványosabb

része már befejeződött, most a bel tér felszerelése történik.

Bojtos I.

VÖRÖSKERESZT HÍREI

Mélyen érintett a Fecske júliusi számában megjelent, szerintem minősíthetetlen írás a Vöröskereszt tevékenységéről. Még a bélyegzővel is gondom van. Megmagyaráznám. A Vöröskeresztnek a bélyegzőjén **vörös kereszt** vagy **vörösfélhold** van **mindenhol** a világon. Ennyit erről. Az említett írásnak a szerzője-aláírója: „szerk.”.

Valaki vagy felvállalja kiletét vagy sem? Ez esetben a vagy sem a lényeg! Én fel fogom vállalni kiletemet, úgy érzem, megtehetem.

Most pedig tisztelettel fordulok a Fecske olvasóihoz, ha megtisztelnék azzal, hogy elolvassák írásomat.

A Kishegyesi Községi Vöröskereszt idén első alkalommal átvehette azt az elismerő köszönőlevelet, amellyel az államelnök megjutalmazta a **leghumánusabb községek**et. Ez június 14. én, a Szerbiai Köztársasági Vöröskereszt épületében zajlott le.

Július 21-én szintén e címen a Vajdasági Tartományi Képviselőház Elnöke is úgy érezte, van miért összehívni Vajdaság-szinten a LEGSIKERESEBB községi Vöröskereszt szervezetek képviselőit és szintén nyilvánosan elismerni, hogy valamiért mások, mint a többi.

Igen, most már elárulom, ezt a dicsőséget községünk vöradói által érdemeltük ki, ugyanis községünk 4, 54 %-a vöradó. Meghozta gyümölcsét a mi vöradóink, a Verbászi Vörátömlesztő (Transfuzió) Állomás

és a Kishegyesi Községi Vöröskereszt hosszú évek óta tartó kiváló együttműködése.

A cikkhez kapcsolódva, a „szerk.”-vel egyetértek abban, hogy beteges az egészségügy, meg sok minden ebben az országban. A vöradóktól is gyakran lehet hallani panaszt, a munkások jogait el nem ismerő munkaadókról és az egyes egészségügyi dolgozókról.

Az önkéntes vöradók azonban tudják, hogy nem az a megoldás, ha nem adnak vért. A kiszolgáltatott, műtetre váró ember nem bűnhődhet mások hibái miatt. A ma még pótolhatatlan vér igenis életet ment. A műtétet váró embernek leszűkülnek az igényei, neki csak egy számít, akár milyen világot is élünk, Ő ÉLNI szeretne! Ma, ha a társadalmunk úgy működne, ahogy kell, minden szinten, MINDENKI becsülettel végeznék munkáját, feladatát akkor lenne elég orvos, gyógyszer stb.

És még valami, nem hagyom tisztelenél és elhivatottságomnál fogva, hogy valaki is bántson egyetlen vöradót sem, hisz a kishegyesi községben 1958 óta, de lehet régebben is, hagyománya van a vöradásnak. Mi egyformán tiszteljük a régi-egykori ma már passzív vöradókat, vagy a mostani többszörös és a fiatal egyetemesi vöradókat is. Az idősök életüket mentették, a fiatalok meg még sokáig viszik tovább a stafétát... Gyakran a „vöradók családi stafétáját”.

Remélem e cikket olvasva, sokan elismerik, hogy a szeretteik,

1875

ЦРВЕНИ КРСТ СРБИЈЕ
CRVENI KRST SRBIJE

számára - a sürgős szükséglettől hajtva, a Vöröskereszt vöradókat keresett egykor, de nem olyan régen is. A vöradók meg tanúsíthatják hányszor rohantunk hozzájuk, mert vérre volt szüksége valakinek! És jöttek, még azt sem kérdezték kinek, kell a vér.

Azt gondolom, ma a Kishegyesi Községi Vöröskereszt, tevékenységét illetően megérdemelné egy tisztességes, szabályos cikket.

Igaz az a mondás azonban: **senki sem lehet próféta a saját hazájában, (községében).**

Sípos Szilágyi Etelka
Vöröskereszt titkár

Helyreigazítás

A Fecske szerkesztősége elnézést kér a nem szándékosan rossz bélyegzőt való használatért a júliusi számunkban.

szerk.

Az Új Kezdet akciója

Az ÚJ KEZDET – Kishegyes Szikics, Bácsfeketehegy, településen élt Dunamenti svábok és azok leszármazottaival való együttműködést ápoló polgárok egyesülete – Kishegyes, németországi részlege, pontosabban **Helga Eisele** elnök asszony júniusban kirándulásra vitt Németországba, pontosabban, otthonába három gyermeket községünkben.

A gyerekek jól érezték magukat, amit **Csóke Márk** a következő élménybeszámolójából röviden meg tudhatunk:

Június elején egy hetet Németországban töltöttem egy kedves néni, Helga Eisele-nek köszönhetően. Ő feketicsi származású és úgy döntött, hogy három idevalósi gyereknek (egy kishegyesi, egy feketicsi és egy lovćenaci-nak) lehetővé teszi, hogy kicsit megismerjék Németországot.

Izgultam az induláskor, mert még nem voltam egyedül ilyen messze, és féltem, hogy a nyelvtudásom elég lesz-e, hogy megértessem magam. Szerencsére nem volt gond, már az úton jól összebarátkoztunk. Helga néninek gyönyörű háza van, a

Stuttgart melletti Korb kisvárosban. Külön szobát, fürdőszobát kaptam, tévém is volt, így a foci világbajnokságról se maradtam le. Helga néni férjével izgultuk végig a német-szerb meccset.

Helga néni minden napra szervezett valamilyen programot. Egyik nap meglátogattuk a Mercedes Benz múzeumot, ahol a legújabb modellek mellett megnézhattuk a muzeális értékű régi autókat is. A múzeumhoz közel van a Mercedes Benz aréna, a Stuttgart VFB stadionja, amit szintén megnéztünk. Voltunk az Állatkertben, ahol rengeteg érdekes állatot és

növényt láttam. Egyik nap fociztam a Korb FC sportklub ifjúsági csapatában. Nagyon élveztem. A hét csúcspontja a korbi fesztivál volt. Ekkor fogadott bennünket a polgármester helyettese is. Ezen a napon utcai kirakodóvásár, tánc, zenei programok voltak.

Egyik nap részt vehettünk egy tanítási napon is az iskolában. Nagyon érdekes volt látni, hogyan tanulnak a német gyerekek. A tantermek sokkal nagyobbak és jobban felszereltek, mint a mi iskoláinkban. Sok számítógépük is van.

Az egy hét gyorsan elmúlt. Busszal

utaztunk haza. Nagyon sok élménnyel, ajándékkal megpakolva tértem haza. Remélem, hogy lesz még alkalom, hogy találkozunk Helga néni-vel. Köszönöm a lehetőséget, hogy ilyen csodás utazáson vehettem részt.

Csóke Márk

AKKOR GONDOLKOZZUNK...?

...Ahogy Móricka elképzelte...

...vagy, addig jár a kórsó a kútra, amíg a vízholdó leányt, mint munkafelesleget el nem bocsátják, folytathatnám ilyen formában, de, mivel ettől a hőségtől felforrt az agyunk, vagy az állandó hőmérsékletingadozástól nem vagyunk képesek, már a mindennapi problémáinkról sem normálisan gondolkozni, rátérek a lényegre.

Az előző számban, úgy elnagyolva emlegettem, hogy, ha ez a szerencsétlen országunk, olyan igazi trianoni helyzetbe kerülne, akkor sem tudnák rajtuk röhögni, hogy ez kellett nektek, hanem arra gondolnák, hogy ez mit is jelent, miránk nézve, mint demokratikus kisebbségre, akik csak a maguk dolgával akarnak törődni. A sors, olyan kiválasztottakká tett minket, hogy a változások, nem többéves ciklusokban, hanem majdnem, heti, napi rendszerességgel érintenek bennünket, sajnos mindig negatív értelemben.

A sláger megint Kosovo, vagyis, az államalkotó égi nemzet bölcsője, amit már több mint tíz éve nem adnak oda az ottan többségi, de országos szinten kisebbségi, albánoknak. Miért nem tetszett az albánoknak, hogy főleg mi vajdaságiak ingyen ettük őket, fizettük az áramukat, nem kellett minden évben törődniük járműveik regisztrálásával, hogy a többi állambácsi zsebébe töltendő pénzekről ne is beszéljek. Ha nem, hát nem. Tőlem legyenek önálló ország, törődjének maguk a saját bajaikkal, menjenek Isten áldásával. Miért kell a szerencsétlen államalkotóknak azon siránkozni, de még „hősiesen”(vajdasági tartalékosokkal), az életük (az előbbieké) árán is védeniük azt a területet, ha, amikor az elmúlt évezred századfordulóját nézzük, csak 1300-ban volt az övéké.

Ha már a történelmet nézzük, mi is volt Szerbia, vagy a Szerb Ortodox Egyház területe?

Bizáncból kiválva, a Drina folyótól keletre, majd ami minket érint, északon a Száva és Duna folyamoktól délre, a Balkán hegység volt a keleti határ... vagyis ettől délre a Peloponézosz félsziget csücskéig, ahogy nálunk mondani szokás az Ű bajuk. Múlt az idő a törökök jöttek, mentek, errefelé is. Szerbia újból önálló állam lett, majd a világháborúkban jól megválasztva szövetségeseit, mindig győztesen került ki. Így szomszédjai kárára, terjeszkedett. Ma pedig kesereg, hogy hát itt a sok nemzeti kisebbség, aki nem akarja magát szerbnek vallani, mivel, hogy Szerbiában lakik. Nem akar cirill betűkkel enni, inni, az Ő ősi jogait semmibe véve, saját jogait követelik, ez meg a mi bajunk.

Ennek így is kellene lenni. Akinek nem tetszik, oda mehet, ahol szebb és jobb életet gondol találni. Divat-e, vagy a világ nyomása, az Alkotmányba, olyan cikkelyek is bekerültek, hogy van egyenlőség, nincs diszkrimináció, vagyis ezt is túlszárnyalva, van pozitív diszkrimináció, ami azt jelenti pl., hogy Kishegyesen először is kishegyesiül, majd azután, angolul, vagy valamilyen más nyelven kell megszólalni, a különleges és más csak olyan egyszerű szervezetnek, tisztviselőnek is, akik valamilyen hivatalos munkát végeznek. Ez is, pont így a jó.

Szerbia, nem azért Szerbia, hogy itt minden az legyen, aminek látszik, vagy úgy legyen, ahogy lennie kell, hanem, hát, hogy igen lehet, de nem, biztos, hogy úgy is van. Ebből kiindulva, mivel, hogy azt sem tudjuk, hogy hány ENSZ határozat lett

meghozva a 90-es években, a Kis Jugoszlávia ellen, mikor a nem létező, JNH mögé bújó Szerbia, hegemónikus politikája több területen népiertáshoz vezetett. Összekeverve a szezont a fazonnal, beadványt nyújtottak át az ENSZ BT-nek, hogy hát az albánok nem e nemzetközi törvényekbe ütköző módon váltak ki Szerbiából, tehát jöhet e rájuk is a szankciók és a visszaállítás szigora. Itt jön a címben említett Móricka, mivel, hogy ez csak egy olyan Mórickás eset lett, ahol a bírák, hát nem a százjűnk(Szerbia) szerinti határozatot hoztak.

Még nincs vége!

Hogy fognak ebből a szerbek kimászni, de ettől sokkal érdekesebb, hogy mi hol leszünk az egész mesében? Nem lesz e késő a januártól igényelhető magyar útlevél? Múltkor még közönség sem akartunk lenni, mégis drágán fizettünk az „igazságért”

Bízunk benne, hogy a világ nem ismétli meg a 90-es évek hibáit, hanem mindent megtesz, hogy akár saját érdekében tegyen valamit értünk, a gondolkodásban-kisebbségben levőkért is, ami hiszem, hogy a szerb népnek is jó, de a nép nevében beszélőknek, ha nem is, az, az Ű bajuk.

U.I.

Sajnos ismeretlen polgárok vasdoronggal fejezték ki véleményüket, a Vreme velünk hasonlóan gondolkozó újságírójával, Teofil Pančič-tal szemben.

Bíró Csaba

RIPORTOK INNEN ONNAN

Pillanatképek egy asztalosmester életéből

Jogosnak tartom a fenti címet, mert valóban csak pillanatképekről beszélhetünk. **Farkas Lajos** bácsi, aki mellesleg augusztus 1.-én töltötte 82. életévét, volt olyan kedves, hogy dióhéjban beszélt nekem több évtizedes munkásságáról, arról hogyan is lett belőle sofőr helyett asztalos, hogy tanított sok bácsfeketehegyi asztalost a szakma fortélyaira.

A Farkas családból Ön volt az első asztalosmester?

- Nem. Már az apám is asztalos volt, tőle tanultam a szakmát, habár én nem asztalos hanem sofőr szerettem volna lenni. Mégis, apám hatására, mint fiúgyermek, kitanultam a mesterséget. Az inaskodást is apám műhelyében kezdtem. Akkoriban még nem voltak olyan korszerű műhelyek mint manapság. Minden, ami onnan kikerült, kétkezi munka eredménye volt. Én pont a legszegényebb időben lettem inas, a háború utáni években, amikor nagyon kevés munka volt. 1944-ben vizsgát tettem és megkaptam az asztalos diplomát. Abban az időben Csoma bácsi volt az Ipartestület elnöke, tőle kaptam az első munkakönyvemet. 1945-ben kerültem Verbászra a Drinagyárba. Oda vettek fel, mint asztalost.

Hány évig dolgozott asztalosként?

- A Drinában 15 évig dolgoztam. 1960-ban kezdtem magánvállalkozásba Molnár sógorom rábeszélésére és

ekkor otthagytam a vállalatot. Ebben az időben már, a korábbi évekhez viszonyítva több munka volt. Öreg bútorokat javítottam. Öreg ágyakat szedtem szét és ezzel dolgoztam.

Magánvállalkozónak lenni a '60-as években nem volt könnyű. Nekünk is sok problémánk volt, főleg az adóval. Ezért aztán egy időre megszakítottam az önálló munkát. Az idő tájt már létezett a „Servis” nevezetű építővállalat, amelynek igazgatója Szolga János volt. Itt helyezkedtem el, de sajnos a vállalat négy éves működés után tönkrement. Így hát, újra magánvállalkozó lett belőlem és akkor alapítottam meg az itthoni műhelyemet, ami sajnos 2007-ben egy tűz folyamán teljesen leégett.

Magánvállalkozóként voltak inasai?

- Igen. Ha jól emlékszem öt asztalosmester került ki a műhelyemből. Név szerint: Benedek Lajos, Fehér János, Kelemen János, Orvos Kis András és Fehér Sándor. Közülük néhányan dolgoztak, a már korábban említett „Servis” vállalatban.

Megközelítőleg, hány olyan feketicsi ház van, amelyek munkájának nyomát viselik magukon?

- Hát ezt nagyon nehéz lenne megmondani, de szerintem majdnem minden második házon az ajtók, ablakok, redőnyök az én munkáim. Nagyon sok redőnyön még ma

is rajta van a vignettám. Régebben nem lehetett ilyen épületanyagot készen kapni, mint ma, így az emberek tőlem rendeltek. Nagyon sok szenttamási vevőm volt, de Topolyára, Verbászra és a környező falukba is sokat dolgoztam.

Ön már rég nem dolgozik. Ki vette át a stafétát és vezeti a családi vállalkozást?

- Mindig azon voltam, hogy családba maradjon a szakma. Nekem két lányom van, így ők persze nem ezt az utat választották. De soha nem csüggedtem ez miatt. Rózsa lányom néhai férje, Bede Lajos, aki annak idején a Május 1-ben dolgozott mint építész, mellém szegődött és együtt dolgoztunk, vezettük a műhelyt, amit aztán 1993-ban átvett tőlem, de sajnos 2002-ben elhunyt. Én időközben, 1988-ban nyugdíjas lettem. Ekkor már temetkezéssel is foglalkoztunk a Krivaján keresztül. Mint már említettem 2007-ben egy tűz során leégett a műhely, minden megsemmisült, így a nulláról kellett kezdenünk. Jelenleg egy kisebb műhelyt vezet Rózsa idősebb fia, Zsolt, aki szintén asztalosmester. A temetkezési vállalatot pedig öccse Róbert vette át. Inci lányomnak szintén két fia van, Szabolcs és Dániel. Szabolcs Budapest mellett, Taksonyban él és ott dolgozik, mint orgonakészítő mester. Dániel unokám pedig gépészetet tanul és még van egy éve tanulmányából.

Ha újra fiatal lehetne, megint az asztalos szakma mellett döntene?

- Igen. És nem bántam meg, hogy megfogadtam apám tanácsát és kitanultam a szakmát, mert bejött, sikerült megvalósítani az álmom.

Az asztalosmesterség szép szakma!

SZ.A.

A SZÉTSZÓRT MAG ÖSSZEGYŰJTÉSE

„Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és ne magunktól való. mindenütt nyomorgattunk, de meg nem szorítottunk; kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk.“
2 Kor 4, 7-9

Lapunk júliusi számában egy rövid erdélyi illetve kolozsvári élmény beszámolót közöltem a vallási rovatban. A mostani írásom - bár teljesen más jellegű - de jelképesen folytatása kíván lenni az előzőnek. A Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetben barangolva megpillantottam évfolyam tablónkat, ami egyértelműen arra is emlékeztetett, hogy valamivel több, mint egy évtizeddel ezelőtt fejeztem be teológiai tanulmányaimat és ugyanennyi ideje vagyok lekipásztor. Most a mögöttem levő tíz év szolgálatára szeretnék nagy vonalakban visszatérni.

A teológiai évek alatt kötelező volt a nyári gyülekezeti gyakorlat, amiből alaposan kivehettem a részem. Már abban az időben itthon érezhető volt, hogy az aratni való sok, de a munkás kevés. Egyetemistaként szinte minden nagyobb és kisebb vajdasági református gyülekezetben megfordultam. A szolgálat szinte minden fajtájával találkoztam, a gyermekek között végzett szolgálattól kezdve egészen a temetési szolgálattig. A tanév során viszont az ún. legációs szolgálatok voltak kötelezőek a sátoros ünnepeken. Ezeknek köszönhetően számos erdélyi református gyülekezetben is volt alkalmam megfordulni, szolgálatot végezni. Ez a fajta gyülekezeti gyakorlat egyrészt azért volt hasznos, mert mindig más tájakkal és emberekkel ismerkedhettem meg, másrészt viszont azért is, mert idősebb lelkész szolgatársak felügyelete alatt végeztem a szolgálattal. Tőlük sok biztatást, építőjellegű bírálatokat is kaptam, ami hozzásegített nálam az önálló lelkész arculat kialakulásához. Ezek a legációs szolgálatok, egy életre maradandó, és feledhetetlen élményként maradtak meg bennem.

Ezzel csak azt szerettem volna elmondani, hogy már bizonyos szolgálati gyakorlattal a hátam mögött

kezdhettem el hivatalosan is a segédlelkézi szolgálatot itt bácsfeketehegyen. Itt egyetlen olyan dologgal találkoztam, amely még teljesen ismeretlen volt és amely azóta is meghatározó része a munkámnak, szolgálatomnak. Ez pedig a gyermekekkel való foglalkozás, azaz a hitoktatás. Ezt a szolgálatot nagyon sokáig tanulni kell, ha az ember lelki ismeretesen szeretné csinálni. Örömmel elmondhatom, hogy ezt a munkát ma is szeretettel és lekiismeretesen igyekszem végezni. Lelkesszé szentelése alkalmával kaptam áldásként a fent idézett bibliai igét. Úgy érzem, hogy ez az igei biztatás a kezdetektől mind a mai napi végigkísérte és kíséri a lelkézi szolgálatomat. Benne van ebben az igében az is, hogy sokszor nehéz és megpróbáltatásokkal telített a szolgálat. Több éve, önálló lekipásztorként sokszor találkozom a szórványsorsban élők nehézségeivel, nyomorúságával. Őket olyankor is biztatni, vigasztalni, erősíteni kell, amikor az ember erre maga sem lát semmilyen esélyt. Ilyenkor érzem igazán az isteni biztatást: „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti utaitok, az én utaim, így szól az Úr!“ Ézs 55, 8 Ezt úgy is mondhatánk, hogy ami nálunk embereknél lehetetlen az lehetséges az Istennél. Lelkipásztori küldetésemet ebben a pillanatban a címben is megfogalmazott „szétszórt mag“ összegyűjtésében látom. Mivel első sorban szórványgondozó lelkész vagyok és a szórvány, a diaszpóra etimológiája szerint nem más, mint a „szétszórt mag“. A szórványgondozásnak az a célja, hogy ez a mag el ne sorvadjon, hanem lehetőség szerint új magot is hozzon. Minden erőnkől azon kell fáradoznunk, hogy ezeket a kicsi közösségeket életben tartsuk, mert a kicsi közösségek megtartó ereje nélkül a nagyobb közösségek léte is veszélybe foroghat.

Egyértelműen megoszlanak a vélemények a mai egyházi és társadalmi életben is a szórványkérdéssel kapcsolatban. Egyesek lekiicsinylően, lenézően beszélnek arról, ha valaki akár egyházi, akár közeleti szinten a szórványkérdést szívügyének tekinti. Én eddigi tapasztalataim alapján hiszem és vallom, hogy nem hiábavaló munka, a „szétszórt“ mag összegyűjtésén való fáradozás.

Zárógondolatként még talán annyit kellene elmondanom, hogy az elmúlt tíz esztendőben a lelkézi szolgálat számtalan formájával volt lehetőségem megismerkedni. A rádiós szolgálatoktól kezdve egészen a közeleti rendezvényeken és nemzeti ünnepeinken végzett ünnepi szolgálattokig. Megszámlálhatatlanul sok egyházi és közeleti ünnepségen volt lehetőségem egyházunk képviselőjeként szolgálatokat végezni. Ezek között sok emlékezetes volt, de talán az egyik legemlékezetesebb és legfelemelőbb szolgálatom a közelmúltban, július utolsó szombatján az Aracs Püsztatemplom emléknapiján volt. Az emléknapi az időjárásra való tekintettel a tordai római katolikus templomban tartották, ahol együtt szolgálhattam dr. Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsekkel, dr. Német László SVD nagybecskereki püspökkel és msgr. Huzsvár László nugalalmazott nagybecskereki püspök úrral.

Mint ahogy én sem tudhatom előre, hogy mit hoz a holnap, de hiszem és vallom a fenti ige alapján, hogy az örökkévaló Isten megtartó kegyelme a továbbiakban is végigkísér az előttem levő szolgálati úton.

Orosz Attila
ref. lekipásztor

PÁLYÁZATFIGYELŐ

Támogatás földek bérbeadására

Kiíró intézmény: Tartományi Mezőgazdasági, Erdészeti és Vízgazdálkodási Titkárság

Beadási határidő: 2010. október 15. Támogatás formája: Vissza nem térítendő

Pályázók köre: Fizikai személyek - bejegyzett gazdaságok tulajdonosai Vajdaság területén.

Összefoglaló:

A támogatást azon 65 évtől idősebb személyek igényelhetik, akik Vajdaság területén élnek, bejegyzett

gazdaság tulajdonosai, és földjüket bérbe adják 60 évtől fiatalabb személyeknek.

Hektáronként évente:

- 6.000 dinár, ha a bérlő 60 évtől fiatalabb

- 8.000 dinár, ha a bérlő olyan föld tulajdonosa mely a bérelt földdel határos, és a bérlő idősebb 40 évtől

- 10.000 dinár, ha a bérlő olyan föld tulajdonosa mely a bérelt földdel határos, és a bérlő fiatalabb 40 évtől

Bővebb információ: Tartományi Mezőgazdasági, Erdészeti és Vízgazdálkodási Titkárság

www.psp.vojvodina.gov.rs

A Prowag Fejlesztési Alap, támogatásban részesült a Tartományi Jogalkotási, Közigazgatási és Nemzeti Községi Titkárság pályázatán, mellyel hozzájárult a Fecske nyomdaköltségeinek biztosításához.

Köszönjük!

ÉP TESTBEN ÉP LÉLEK

Sport

KÉZILABDA

5 JADRAN

22 11 01 10 519 : 476 (+43) 23

Igen ez a lányok eredménye, a lezárt bajnokság után a VAJDASÁGI ELSŐ NŐI KÉZILABDA LIGÁBAN, méghozzá olyan csapatok között, mint Kikinda Cservenka, Naftagas, Topolya. A 12 csapat közül Ők a kicsi kis közösség pozitív mérleggel zárták a bajnokságot, akár a nyert – vesztett mérkőzések arányát, vagy pedig a pozitív gólarányt vesszük mérvadónak. Tudjuk, hogy a lányok nagy része vidéken jár iskolába, tehát az edzési lehetőségek is korlátozottak, az anyagi erejéről a klubnak, pedig csak valami varázslat a bizonyíték.

Ez mellett még van egy fiatalabb csapat is, akik készülnek szintén vajdasági szinten helytállni, hogy majd az idők nyomait követhessék.

Gratulálunk, a csapatnak az eddig elért szép eredményekhez, mégpedig személyesen:

Račman Ena, Vujinović Ivana, Radulović Maja, Kapičić Milica,

Mračević Aleksandra, Stojćević Vanja, Sváner Emma, Pešić Tamara, Klac Tanja, Čorac Miljana, Kovács Rita Kasza Zsanett, Kapičić Maja, Radulović Danijela, Ilić Branka, Kecskeméti Klementina, Medenica Blanka, Stojanović Iva, Kerepes Éva, Simić Sandra, Bjelotomic Dragana, Lalić Katarina játékosoknak.

BIRKÓZÁS

Az idényszáró Zentán volt, innen Kuntics Lehel és Garai Balázs hoztak egy-egy bronzérmét, mivel, hogy megszoktuk, hogy sehonnan sem jönnek haza „üres kézzel”.

Gratulálunk, a nyári pihenés után újult erővel sok-sok sikert kívánunk.

LABDARÚGÁS

A JADRAN a bajnokságot a 11. helyen végezte, 11 nyert, 3 döntetlen és 14 elveszített mérkőzéssel, a gólarány 55:61 (-6) és összegyűjtöttek összesen 36 pontot. Ilyen nem túl előnyös szereplés mellett is legjobbak a községbeli csapatok közül, mivel az

idegenlégiósokkal teletűzdelt kishelyi Egység, sajnos ki is esett a ligából.

Szerencsére a fiatalok, hűek a csapathoz, így már komoly edzésben várják az augusztus közepén startoló őszi bajnokságot.

A klub vezetősége szeretettel várja az összes labdarúgást kedvelő gyereket/fiatalat, hogy kedvtelésének a csapat színeiben még több örömet szerezzen.

TEKE

A tekézők, még mindig Verbászon edzenek, mivel, hogy az új tekepálya építése leállt. Hogy látszon, hogy valakit érdekel a létesítmény jövője, munkaakciót szerveztek, kitakarították a gáztól az építkezés területét, és összeszedték, rendberakták a téglát. Így akarják gördülékenyebbé tenni az építkezés folytatását, amikor megérkeznek az anyagi források. Meleg baráti kapcsolatot teremtettek a Golubinci Jadran csapatával, és a kölcsönös vendégeskedések során, barátságos mérkőzéseket játszottak.

szerk.

Az „egy kilónyi piszok” hiánya

- egy orvosi tanács mai nagyszülőknek -

Majd 40 éves kórházi munkám alatt elvéve, ha találkoztam falusi körülmények között felnőtt betegekkel, akik asztmás rohamban szenvedtek volna. Roma családból származó asztmásra pedig nem volt példa a szakmámban. Vajon az előbbiekből következtethetünk-e arra, hogy az asztma kifejezetten a városi, vagy mondjuk úgy -a civilizált körülmények között élők betegsége? Nyugodt lelkiismerettel ezt ilyen élesben nem írnám alá, de ha kissé enyhébb szóhasználattal azt mondjuk, az asztma jobbra a túlcivilizált állapotok betegsége - ez ilyenképpen elfogadható. Az orvosstatisztika ezt az állítást egyértelműen igazolja is: az asztma előfordulási gyakorisága rohamosan nő a városi, ott is a legjobb életkörülmények között élő családokban. A szegényebb viszonyok között élők, vagy mondjuk úgy, a vidéki emberek szorosabb kapcsolatban élnek a természettel, immunrendszerüket megedzi a gyermekkorban átélt sorozatos, apró fertőzés, a mindennapi közvetlen találkozás a mezőkön, virágos kertekben található allergénekkel, amíg városi kortársaik védettebb, sterilebb környezetükben kevésbé szoknak hozzá az irritáló

hatásokhoz. Gyermekkorom fekete-hegyi orvosa Dujmovics doktor, akinek nemzetiségét soha anyám nem említette, annál inkább látogatásait a lázas gyermekeknél, akkor is, amikor nem is hívták (!), többször is rászólt anyámra: hagy játszani a porban azt a gyereket, most kell megennie a kiló piszokot, amikor már felnőtt, késő lesz. Nos, ennek a zseniális beszélésnek köszönve, szüleim és a velük kapcsolatban álló szülők túrték, hogy ezt a „kilónyi” mi -ó, boldog gyermekkor-jócskán megfejelve elfogyaszthattuk az utcánk poros-sáros kocsiútjain, ahol nagy melegekben akár térdünkig érő porban jártunk, esők után pedig dagasztottuk a térdig érő sarat. Az idézett szóolás „kilónyi piszok” megévéséről nem volt más, mint zseniális leegyszerűsítése, népi nyelvre való átültetése annak az ún. higiénés teóriának, amivel jóval később, orvostanhallgató koromban találkoztam, számokkal, adatokkal megspékelve. A higiénés teória szerint hiányoznak a korábbi, a „normális” immunválasz serkentői: megszűnt sok fertőző betegség, korlátozott a légúti bakteriális és vírusos fertőzések hatása is. Ez elsősorban a városi-, higiénikus környezetben nevelt gyermekekre jellemző, de ma

már terjed a falusi környezetben is az „üvegbüra” alatt nevelt gyerekek száma. Emellett egyre több a testvértelenül felnövők száma is, akiknek nincs kitől elkapniuk a betegséget, a lakókörnyezetük bakteriális szempontból meglehetősen steril, ha mégis fertőződnek, akkor akár szükségtelenül antibiotikus kezelést kapnak, ami visszaszorítja a bél baktériumflóráját is, holott annak is nagy szerepe van az immunológiai folyamatokban. Emellett nem elhanyagolható a genetikai okok szerepe sem az allergikus, asztmatikus betegség kialakulásában, hiszen egy asztmás szülő esetében 30-40 %-os, mindkét szülő esetében akár 80-90%-os az esély az utódok túlérzékenységre, olyan anyagok iránt is, amelyek az egészséges egyénekre teljesen ártalmatlanok. Dujmovics, egykori fekete-hegyi doktor bölcs szavait elsősorban a nagymamák és nagytaták kedvéért idézem, éljenek ezzel az ősi bölcsességgel, hagyják - ha van még megfelelő játékra alkalmas hely a környékükön- játszani az unokákat, nem dől össze a világ, ha porosak, maszatosak maradnak az esti fürdésig.

Dr. Kerekes József,
az intenzív terápia ny. főorvosa

Lóvásár

A katonai parancsszavak rövidek, határozottak és végrehajthatók, ami azt jelentette, hogy az elhangzott parancsszó utolsó szótagja után kell (mi, az hogy kell, kötelező) a parancs végrehajtása. Pld „ví-gyázz!”. A második szótag után már csattannak a bakancs-csizma sarkak! A lovasságnál ezzel szemben elnyújtottak a parancsszavak. Pld. „jaaaaaaasi!” (nyeregbe!), vagy „hoooooooooom mars!” (lépésben indulj!) Ezek a parancsszavak sem vonatkoztak ránk, a sereg végén ügyeskedő három katonára. (Mégis csak leírom a nevüket: Kursmit - H. Jancsi, drága „fődim”, J. Cvetko és én). A mi lovaink nem lépésben indultak, mint a többi tisztességes ló,

amint mellékesen megjegyzek: a lovak jobban tudták-értették az elhangzott katonai-lovassági parancs-szavakat, mint a lovasok, hanem táncolva, néha két lábon ágaskodva, ki-kirúgva, a hátsó lábakkal, közben jó nagyokat (pukizva) „durrantgatva”. A mi kaszárnánkban rend szerint a

lovassági-tüzérségi kaszárnába vonultunk keresztül a városon, mert ott volt a téli-fedett lovarda. Ott végeztünk különböző gyakorlatokat: ügetve, vágta- lovagolni, akadályt ugratni stb. A városon keresztül, mint mondtam. Ez alkalom volt a sereg (osztályunk) végén lovagló három cowboy részére, hogy „megcifráljuk” a lovaglásunkat. Azt is elárulom, hogy bár sarkantyút viselni tilos volt (csak a parancsnokunknak volt rendes sarkantyúja), mi hárman a csizmánk sarkába, az előre kifúrott lyukakba szöveget szorítottunk, ami sarkantyúnak is megfelelt.

Folyt.köv.
Molnár Károly

KERTI TÖRPE

Fűszerkert

A fűszerkertben érdemes a talajt takarni, mulcsozni, mert ezáltal csökken a talaj párologtatása, nem melegszik fel, nem kergesedik, elég vastag (5-7 cm) takarás esetén nem gyomosodik. A mulcsozásra többféle anyagot is használhatunk. Legjobb a komposzt, mert tápanyagot is ad, javítja a talajéletet, esztétikailag nem zavaró. Fokozhatjuk a hatást, ha a komposztra fenyőkéreg terítünk. A fenyőkéreg alá hasznos komposztot tenni, mert a fűszerkertben nitrogéntartalmú műtrágyát nem használunk. A fenyőkéreg bomlásakor átmenetileg a talaj nitrogénben szegényebb lesz, a komposzt ezt szerencsésen kiegyenlíti.

Mulcsozásra fűnyírás utáni maradékot is használhatunk. A hátránya annyi, hogy könnyen rothad, tömődik és a csigáknak is búvóhelyet ad. Talajtakarásra használhatunk visszametszéskor keletkező növényi hulladékot is. Ez nem rothad, nem tömődik össze, kártevők nem bújnak meg benne. Nem túl szép, de nagy melegben hasznos.

A zsályát, levendulát, kakukkfűvet, oregánót, évelő borsikát, kerti izsópot, rozmaringot elvirágzás után visszavágjuk. Ilyenkor levágjuk az elvirágzott, megkeményedett részeket, utána a kis bokrokat formásra metsszük. A kakukkfűvet mélyen visszavágjuk. Visszavágás nélkül az alsó részek felkopaszodnak, megnyúlnak. A bazsalikom virágbimbóit távolítsuk el, hogy a növényt növekedésben tartsuk. A leveleit, hajtásait folyamatosan szedhetjük friss fogyasztásra vagy szárításra, mélyhűtésre. A levendulát még teljes virágzás előtt, bimbós állapotban szedjük, így szárításkor a virágok nem peregnek le a szárról. A citromfűvet gyakran vágjuk, különben megkeményedik, formáját, illatát veszti, megfakul. Visszavágás után szép, üdezőld, illatos hajtásokat hoz, és gömbölyű bokrot nevel. A mentákat folyamatosan vágjuk, különben hajlamosak a túlzott terjedésre. A majoránna hajtásvégeit rendszeresen kell szedni.

Ha nem mulcsozunk, akkor a talajlazítás, sekély kapálás, gyomlálás rendszeres ápolási munkát jelent. A kőkemény talaj nem levegőzik, nem veszi be a vizet, nincs benne talajélet, mindezek eredményeképp a növények rosszul növekednek.

Érdemes a télre is gondolni, és illatos csokrokat, koszorúkat készíteni.

Hangulatos, ha mutatós formájú növényekből fajonként csak néhány szálát kötünk össze, és fejjel lefelé lógatjuk - ha van elegendő hely - akár a konyhában is. Jól felhasználhatók ilyen célra a kapor, lestyán, az oregánó, a francia tárkony, a majoránna, a fehér üröm lazán összerakott leveles virágszárai. Amennyiben fűszerolajat szeretnénk készíteni, az ehhez szükséges hajtásokat is most szedjük meg, alapos szárítás után felhasználásig jól záródó edényben tároljuk. A nem megfelelően száraz hajtások az olajban megpenészednek.

Z.Tatjana

**MIT, MIVEL?*

"A FÜSZEREK BIRODALMÁBAN"

BAB

A veteménybab (*Phaesus vulgaris*) őshazájának kérdése sokáig tisztázatlan volt. Egyes vélekedések szerint az óvilági baboknál (India: *P. mungo*, *P. aureus*, Kína: *P. angularis*, és Közép-Ázsia: *P. aconitifolius*) jelenleg nagyobb területen termesztett veteménybab az Újvilágból származik. Ott számos vad babfajt fedeztek fel, többek között Dél-Mexikóban és Közép-Amerikában, illetve a Peru-Ecuador-Bolívia régióban. Más vélemények szerint egy mexikói vad fajból alakulhatott ki.

Ugye most már mindenki tudja, hogy igen a katonaságot kitöltött férfiak kedvenc eledeléről van szó, ami néha, mint rendezvények főétele, vagy a főzőversenyek slágere, de néha, sajnos ok nélkül, megalázó fitymálásban, lenézésben részesül.

Ahogy megpróbáltam nyomom követni, hogy hol és milyen babot, babételeket fogyasztanak, olyan nehéz helyzetbe kerültem, hogy a bab mindenhol szerepel és mindig máshogy, minden vallásban, filozófiában, életfelfogásban, de még a szórakoztató filmekben is, csak egyet említsek, Bud Spencer és Terence Hill. Ugye a kezdet izgató, de sajnos ez az egész csak olyan vita és étvágyindító szösszenet.

Említettem, hogy **a katonabab az egyik legfenségebb étel a világon**, de nem szabad kihagyni, a prebranacot, tavcse na gravcet, a chilyk millió fajtáit, a babsalátákat, muszakákat, pörkölteket, paprikásokat, leveseket, mind ezt hússal, vagy nélkül, ami a mi füstölt csülkös kedvencünkhöz szokott ízlésünk szerint, talán borzasztó, de higgyék el az is kitűnő.

Igen a pravoszlávoknál, mivel náluk többször van böjt, így sokszor kell valami hús nélküli ételt készíteni, a babból készült különböző ételeket a gasztronómia legmagasabb szintjére emelték.

Nyár közepén stílusosabb lett volna, valamilyen könnyű nyári ételről írni, de ha a babhoz adunk mentát, borsika fűvet és még több fortélynak is eleget teszünk, kedvenc ételünk nem fog majd minket felfűjni, és kellemetlen helyzetbe hozni. Akik pedig lenézik a babot, a közismert kellemetlenségek miatt, azok pedig, mivel nem fogyasztják, a többi pillangóvirágos növény termékével együtt, számoljanak idővel, emésztési zavarokkal, vastag és végbél rákkal, vagy csontritkulással és annak következményeivel.

Megismertetném Önöket egy kitűnő zsidó babétellel, a sólettel.

Hozzávalók 5 személyre:

500 gr füstölt libamell, 500 gr tarka sóletbab, 100 gr árpagyöngy (gersli), 200gr libazsír, 50 gr rózsapaprika (ez a mi horgosink), 150 gr vöröshagyma, 50 gr fokhagyma, 5 db tojás, só, erőspaprika

Egy vaslábasba tesszük a megmosott babot, libamellet, finomra vágott hagymát, a libazsírt és annyi vizet öntünk hozzá, hogy három újnyira ellepje. Felforraljuk, majd fedővel letakarva sütőbe tesszük, és kb. 3 órán át, lassan sütjük időnként megnézve, hogy a vizet nem kell-e pótolni. Amikor a bab már majdnem puha, hozzáadjuk az árpagyöngyöt, a pirospaprikát és a nyerstojásokat, amit előtte alaposan megmostunk, utána ízesítjük sóval, erős paprikával, és ismét lefedve a sütőben készre pároljuk.

Tálaláskor kivesszük a libamellet, a tojásokat hideg víz alatt megtisztítjuk, majd mindkettőt felszeletelve visszatesszük a lábosba.

Jó étvágyat!

szerk.

Karcolatok

Fájdalom

Kinézek az ablakon. Már nincsenek levelek a fákon. A földön heverve, színes takaróként borítják a fagyott talajt. Egy-két levél még magányosan lengedezik a csupasz ágakon. Várják, egyszer talán ők is csatlakozhatnak társaikhoz. Az órára pillantok. Itt az idő. Elindulok. Lábam már tudja az utat. Sokszor végigjártam már. A nap is nyugovóra tért. Egy kis fényes folt látszik csak a távolban. Pár perc, és eltűnik. Feljött a hold. Itt van velem. Mindig itt van velem. Elkísér. Sötét van. Hiába erőlködik, fényével nem tudja bevilágítani a sötétséget. Fázom. Nem tudja felmelegíteni a levegőt. Cikázó gondolatok fejemben, elterelik figyelmemet a nyirkos hidegről. Talpam alatt levelek susogását hallom. Szél támad. Felkapja a leveleket a földről. Kavarogva táncolnak körbe, őszi színekben pompázva. Hallom, ahogy súgják: - Itt van megint, itt van megint... Az út menti fák vékonyka ágait kocogtassa a szél. Halkan hallom hangjuk: -ő az, ő az. Gyorsabban lépkedek, hátha hátam mögött hagyva őket, már nem hallom suttogásuk. Ahogy közeledem, úgy nő bennem a nyugtalanság. Fura érzésem támad. Nem értem. Mi történhetett? Miért van bennem ez a fura megmagyarázhatatlan érzés? Megpillantom az ismerős helyet. Odaérek a fához. Az öreg kérges fűzfához. Leülök a padra. Szemem, a padba vésett szívre pillant. Én karcoltam bele. Már itt kellene lennie. Fognia kellene a kezem. Fülemben kellene sügnia, hogy Ő is szeret. Nem jött. Könnyek peregnek végig kipirult arcomon. Lehajtom a fejem. A föld nyeli el szívem fájdalmának vizét. Susogás töri meg a csendet. Öreg barátom ágait lengeti a szél. Mintha mondani akarna valamit. Odamegyek hozzá, hátha tud rajtam segíteni. Megsimogatom száraz, repedezett törzsét, és akkor tenyerem alatt valami szokatlant veszek észre. Megpillantom azt a két szót, ami frissen van a fa törzsébe vésve- „Bocsáss meg”. Mintha kést döftek volna szívembe. Hát igaz. Nem jön többé. Nem érezhetem simogatását. Nem hallhatom becéző szavait. Remegve, vacogva lekuporodom a fűzfa törzséhez. Csak ő maradt nekem. Védelmet nyújtó ágai, halk megnyugtató susogása. Velem van. Ő nem hagy el soha.

Félelem

Félelem, nevezzem így, ami lakozik bennem? Egy hang, egy árnyék, zúg, dörög, csattan. A gyomrom összerándul. Most mi lesz? Mit tegyek? Várok. Kuporgok a földön. Elbújok. Annyira összehúzó magam, hogy láthatatlan legyek. Én nem látom őt, ő sem lát engem. Becsukom a szemem, ne láthassak semmit. A szorítás a gyomromban nem múlik. Sokáig tart még? A várakozás, a remény felőrli minden erőmet. Összekulcsolom a kezem. Velem van. Megvéd. Segít. Megnyugtat. Amen. Tagjaim remegnek. Izmaim görcsben állnak. Nem mozdulhatok. Megtalál, meglát, és elvisz. Elvisz oda fel. Fel a felhők fölé. A csúnya, fekete, hangos felhők fölé. Csak én? Én félek? Senki? Hol vagytok? Elbújtatok Ti is? Még itt van. Dörög. Be akar jönni az ajtón. Nem. Nem lehet. Meg fog találni. Valami szúr. Itt benn a szívemben. Fáj. Levegőt kell vennem, de nem tehetem, mert meghallja. Megtalál. Nagy vagyok, hangos vagyok, gyenge vagyok. Engem akar. Bármilyen áron. Feladom. Már rég feladtam a harcot. Legyőzött.

A szerző megkérte szerkesztőségünket, hogy név nélkül jelentessük meg írásait.
(szerk.)

Környezetvédelmi és ifjúsági programok az Eco Enjoy és a Club Enjoy szervezésében

2010. augusztus 20-22

Helyszín: Kishegyes, Club Enjoy Disco

Péntek

Megnyitó 18:00 (udvaron)

- megnyitó beszéd
- környezetvédelmi előadások 18:30
- Ifjúsági foglalkozások
- dinnye-eve verseny 19:15
- eco activity 19:30
- napi díjkiosztó 20:30
- Retro disco (Dj Lui – val) 21:00

Belépő: 100 RSD

Szombat

Környezetvédelem

- Szemétszedési akció 10:00
- Ebéd 12:00
- Műhelymunka 14:00
- Ifjúsági foglalkozások 19:00
- Sörívó verseny 19:30
- Karaoke 20:00
- Disco: - bent 21:00: Dj Oszi, Dj Med, Dj Mift
- kint 22:00: eco filmvetítés

Belépő: 150 RSD

Vasárnap

Ifjúsági foglalkozások

- Dá Drága 21:00
- Rebusz 23:30
- Silence Limit 00:30

Belépő 150 RSD

Az ifjúsági programokon értékes nyeremények várják a résztvevőket. (dinnye-eve verseny, sörívó verseny, eco activity, karaoke). Napijegyek: 07.20-án 100 rsd, 07.21-22.-én 150 rsd áron vásárolható a helyszínen vagy pedig elővételben 300 rsd a 3 napos belépőjegy. Belépőjegyet csak az esti koncertokra szükséges vásárolni, a délutáni programok ingyenesek.

F E C S K E T O L L

RAJZOM VIRÁGAI

Unalmamban ha a papírra rajzolok,
akaratlan virág szirmokat alkotok.
Gyönyörű, piros, illatos rózsát szül képzeletem,
pedig csak írka-firkál a kezem.
Látom duzzadt, selymes szirmait,
ékszerként csillogó, gyöngyszem harmatait.
Gyöngéden érintem finom bársonyát,
s lelkemben érzem fennkölt illatát.
Majd mellé, hogy ne legyen árva,
tollamtól szakad egy tenyérnyi margaréta.
Mintha most került volna be kertemből,
oly fehérén s üdén tükrözik szememből.
Sárga közepéből kedvesen mosolyogva
naptól ragyogóbb szempár pillant reám vissza.
Összesúgnak mint két meghitt barát
és harmadiknak odarajzolom az orgonát.
Pompásan zenélnék lilás harangocskái,
melyet követnek a méhek bűgő dalai.
Majd csokorban járják az aszparát rezgő táncát,
s ölelő karjába fogva rajzolok egy nagy kecses vázát.
Úgy tartja össze e szép virágos csodát,
el sem hiszem, hogy én készítettem rajzát.

Bácsi (Vajda) Sára

A PIHE TÁNCA

Ide-oda száll egy piciny pihe,
merre kerül nem tudhatja,
hová sodorja a szél nem láthatja.
Nem tudhatja, nem láthatja,
de ő mégis vidáman lebben,
szelek szárnyán magasra röppen,
tisztá égen boldogan táncol,
a nap selymes fényében viháncol.
A kavargó fellegek megtépik testét,
őrült vad szelek elűzik jó kedvét.
Mikor újra kisüt a nap,
boldogan repül tovább ő.
Repül messze merre senki se járt még,
messzi világok, gyönyörű tájak,
bohókás napfelkelték, üdítő alkonyok,
síró épületek, nevető gyerekek,
ezt mind láthatja a kis pihe.
Láthat mindent, elérhet bármit,
de mégse lehet boldog soha,
hisz nincsen társa, kivel ezt megossza.
Mindig mire megpihenne,
a szél felkapja és elrepíti messze.
Messze, messze mindenkitől távol,
magasan a felhők felett
a kis pihe magányosan táncol.

Verbászi Hajnalka

ANYAKÖNYVI HÍREK

Elhunytak

Ódor György június 18, 72 évében
Id. Balog Sándor július 9, 59 évében
Banović Joka július 11, 51 évében
Nagy Sándor július 12, 79 évében
Vujnović Jovo július 17, 82 évében
Delić Julianna július 21, 75 évében
Mešeljić Katalin július 25, 84 évében
Pálkás szül. Kormos Csilla július 28, 26 évében

Újszülöttek

Szolga Viktor és Csilla kislányuk **Teodóra**
Borbély Sándor és Diana kisfiuk **Sándor**
Sakač Zvezdana és Brnjevarac Radovan kislányuk **Natasa**
Szabó Némedi Péter és Anikó kisfiuk **Péter**
Ćirović Rade és Slavica kislányuk **Marija**

Az anyakönyvi hírek adatait a helyi orvosi rendelőből, az anyakönyvvezetői irodából, valamint a "Tiho" temetkezési vállalatától kaptuk.

XV. Nagykunsági Alkotótábor

